

Vi har lavet klubloven om – det, der er en del af bistandsloven – sådan at de fritidstilbud, der er, i højere grad kommer til at tiltrække de unge, der har mest brug for at komme i klubberne. Vi ved jo, at et af de tidspunkter, der er meget sårbare i de store børns tilværelse, er, når de forlader fritidshjemmet og skolefritidsordningen, som er fritidstilbud, hvor der er voksenopsyn, og hvor man holder øje med, om de kommer og er til stede.

Men når de ikke er dér længere, så er der den løsere tilknytning til nogle fritidsklubber, og nogle af dem, der har allermost brug for at komme i en klub eller et andet sted, kommer ikke. De ryger lige ud på gaden, og så er vejen videre til noget, man kunne kalde en bande eller gruppe, som i fællesskab begynder at begå kriminalitet, meget nærliggende.

Derfor har det været vigtigt at sørge for, at der er nogle ordentlige regler for kommunerne, som tilskynder dem til at lave nogle fritidstilbud, hvor de unge faktisk også kommer. Vi har også givet kommunerne penge til at lave sådan nogle klubber, og vi kan også se rundt omkring i landet, at de steder, hvor de mere belastede unge også kan lide at komme, begynder de at komme, og på den måde får de en voksenkontakt, der kan trække dem væk fra en mere belastet kriminel løbebane.

Vi er i samarbejde med Det Kriminalpræventive Råd og kriminalforsorgen i gang med at lave det, der hedder »Ny start«, som man kan sige er en slags socialt færdighedsprogram. En del af de unge, som vi kan se havner i kriminalitet, har jo det problem, at de i virkeligheden aldrig har fået en opdragelse. De er vokset op i hjem, hvor forældrene har så travlt med deres egne problemer, at de ikke af den ene eller den anden grund har magtet at opdrage deres børn.

Det betyder, at vi står med nogle store børn og unge, der ikke kender forskel på rigtigt og forkert. De har ikke lært, hvordan man omgås andre, tager hensyn til andre, hvordan man sætter sig selv igennem ved hjælp af at snakke om tingene i stedet for bare at begynde at tæske løs på hinanden, når man ikke kan finde ud af tingene. Og dér kan man se, at man faktisk kan nå langt ved at gå ind i opdragerens sted og prøve at hjælpe de unge mennesker til at finde ud af, hvordan man kan bruge ord i stedet for at slå sig ud af problemerne. Og det er noget af det, vi vil arbejde videre med.

Endelig har vi så som en del af regeringens første voldspakke, der blev til i 1993, haft et

meget succesrigt, vellykket forsøg i gang, der netop handler om en tidlig indsats over for førstegangskriminalitet. Der har været fem kommuner med i det projekt, og resultaterne har været utrolig gode. Tanken bag det projekt var netop, at det ikke må være sådan, at store børn og unge begår noget forkert og de så oplever, at der ikke kommer nogen reaktion og omverdenen er sådan nogenlunde trekvart ligeglad.

Vi synes, det er forkert, at man siger, at store børn og unge mennesker skal bures inde og de skal straffes, fordi vi ved, at det meget tit betyder, at de i virkeligheden så bare bliver mere forhærdede. Men omvendt står vi altså med det problem, at de unge også selv efterlyser noget konsekvens, så de kan mærke, at man ikke er ligeglad med det, de gør, men at man faktisk reagerer på deres handlinger.

Det var lige præcis tankegangen i det projekt, vi satte i værk i 1993, hvor vi sagde, at vi i nogle kommuner skal få afprøvet, at der er en konsekvens den første gang, den unge gør noget. Myndighederne går hjem til forældrene og snakker med dem. Hvis det ikke er nok, så laver de en slags social aftale om, at den unge skal møde op i en idrætsklub, i en ungdomsklub eller foretage sig noget andet i en længere periode. Det viser sig faktisk at være meget virkningsfuldt. Og det er nogle af de tanker, vi nu fører videre i den ny voldspakke, hvor det projekt, vi har afprøvet i fem kommuner, nu bliver udmøntet i en vejledning til alle kommuner, så de skal foretage sig det samme, som vi har kunnet se har været meget vellykket i de fem kommuner.

Vi lægger også op til, at der skal være mere opsøgende arbejde. Vi ved jo, på trods af at vi har fået nogle bedre regler for fritidstilbud og ungdomsklubber, at det stadig væk er den gruppe, der er mest belastet, og som trænger mest til voksenkontakt, der ikke møder op. Og når de ikke kommer til os, må vi så sige, at så er vi nødt til at komme til dem. Det må foregå på den måde, at vi støtter opsøgende arbejde, der går ud på gadeplan i de miljøer, hvor de unge færdes, at vi indretter vores klubber, sådan at de ikke bare tager sig af de unge, der kommer til dem, men altså også går ud og prøver at komme i kontakt med de unge, der er i deres lokalområde, at vi styrker SSP, og at vi også prøver at styrke det arbejde, der foregår i nogle af de frivillige organisationer, spejderkorps og idrætsorganisationer. Den forstærkede indsats for det opsøgende arbejde er noget af det, der bliver sat penge af til.